

Pere Galbany Sala, un home fet a cops de mall

Una bona persona

Pere Galbany Sala, va néixer el 1927. El passat dissabte, 19 de març, va morir d'un càncer de pulmó. Amb ell desapareix un veí i un amic estimat per tots. En Pere pertanyia a una generació de ciutadans de Granollers que van ser educats a cops de mall, marcats per una postguerra que va ser massa llarga i massa dura. En Pere Galbany va tenir un taller de motos i serreria més de 50 anys fins que es va jubilar, al cor de Granollers al carrer Santa Anna.

Motos Galbany tenia sempre les portes obertes per a tothom. La gent hi anava amb els ulls clucs. "Galbany, que la moto no m'arranca; Que pot venir en Pere que m'he quedat tancat a fora amb les claus a dins de casa?; No tindria pas un recanvi per

a una Motobéca-ne del 55 ?; M'ha quedat el muntacàrregues encallat i carregat de carn, t'ho pots mirar ?" I és que en Pere tenia recursos per a tot. Sense horaris ni tarifes abusives, ell estava content de solucionar els problemes del dia a dia que li plantejaven els clients. Ho tocava tot. Igual et feia una barana de ferro que t'obria el pany de casa, t'arreglava la moto o et soldava una culata de cotxe d'alumini, molt abans que hi haguessin màquines per a fer-ho de manera automatitzada. També soldava materials difícils, com



l'antimoni o el magnesi.

50 anys de taller donen per a moltes anècdotes. Va fer les reixes de l'antiga presó de Granollers, va obrir les manilles d'algun detingut quan la policia perdia les claus, va soldar les enormes antenes parabòliques de la base de l'exèrcit al Turó de l'Home.

Una vegada li va esclatar un bidó de carbur i la policia va entrar al taller pistola en mà pensant-se que era un atemptat (feia poc havien posat una bomba als jutjats de Granollers). Ell feia fàcil allò que per als altres era un calvari. Als 12 anys, perquè era alt i n'aparentava 14, va començar a treballar fent de relloger. Després va construir quadres de bicicleta, competiria en carreres de motos i els caps de setmana faria d'operador de cine al Centre Catòlic, al cinema de la Parròquia de Sant Esteve, i als cinemes Xarlet de Canovelles.

En Galbany era una bona persona, un home bo. Va superar tots els reptes de la vida amb escreix, els qui l'envoltaven el trobaran a faltar. Va ser un home humil que rebutjava els elogis dient: "no n'hi ha per tant, només he solucionat un problema". Un dels últims artesans de Granollers.

J.G.N

Granollers 22-03-2005

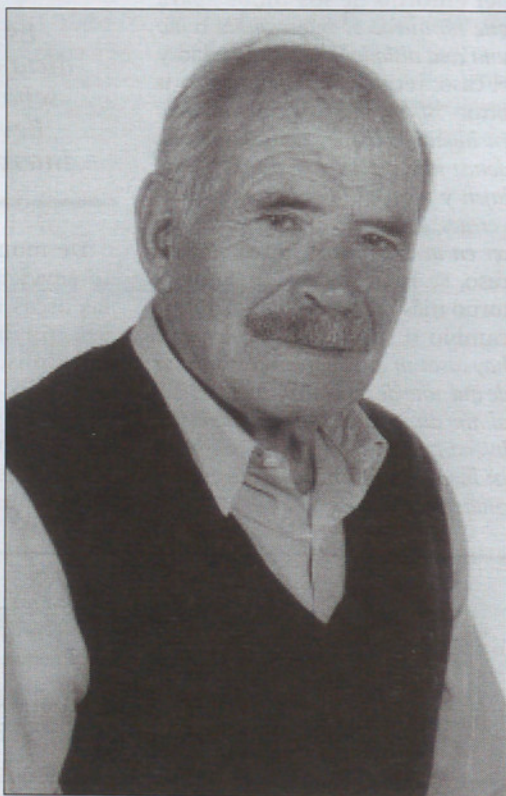
Andreu Tura, exjugador històric del BM Granollers i cantant d'havaneres

Les Havaneres sense veu

Dimarts passat, morí a Granollers als 88 anys, a conseqüència d'una greu malaltia, **Andreu Tura i Riera**, conegut especialment per la seva vinculació com a jugador de Balomnino a Onze amb el BM Granollers en la seva etapa històrica dels inicis i per la seva entusiasta participació a diferents grups d'havaneres de la ciutat, entre ells Quatre Veus i Quatre Vents. Tura, el jugador inquiet de futbol i balonmano que destacava sempre pel nervi i l'entusiasme que posava en les seves accions, va fer durant la seva vida diversos oficis, els quals compaginà sempre amb la seva dedicació a la Penya Servós o la seva participació a l'Escola Chantòrum de la Parròquia de Granollers. De jove entrà a formar part de l'Orfeó Granollerí, mentre treballava fent cordils als corals d'en Ramoneda de la Plaça dels Porcs.

Posteriorment treballà a empreses com Can Trullàs, Can Torres, Can Guitart, Can

Diumaró i Ca l'Isidre Comas, compaginant així l'ofici de manyà amb el de les responsabilitats de contramestre. Posteriorment, s'establí com a comerciant i muntà un negoci familiar de venda de queviures. Esportivament, destacà en futbol i handbol. Fou un destacat mig centre que jugà a l'E.C. Granollers, Júpter i Roda. Pel que fa a la seva etapa com a jugador del BM Granollers, va dir que aconseguí "passar de ser un jugador brut a acceptable", segons es pot llegir en una entrevista publicada en aquestes pàgines el 1994. L'any 1979, l'home actiu de la Penya Manolazo, propicià



amb Núria Berenguera, Antoni Uyà i Josep Burgaya - després s'uniria Joan Colo-

mer-, la formació del grup d'havaneres Quatre Veus. Amb el pas dels anys formà part també del grup Quatre Vents, etapa en la qual coincidí amb Joan Bigas, Miquel Gómez i Manel Soro. Aquest tenor sentia una gran passió per les havaneres i tot el que significaven, fet que va fer que participés en diversos grups durant molts anys. Del grup Quatre Veus, va dir: "En molts aspectes fou pioner, ja que es va fer un treball seriós i marcà algunes pautes importants. El grup tenia un pes considerable i presentava com a característica no massa freqüent una notable innovació: la presència de Nuri Berenguera".

Generós i voluntariós es mostrava decidit sempre a cantar en qualsevol moment. Dotat d'una gran memòria per recordar les lletres de les havaneres més populars del repertori, ell tenia predilecció especial per una de molt antiga: "Negro Abelardo". El titular de la conversa a la que fem menció va estar relacionada, no podia ser d'una altra manera, a la seva gran passió: "L'entusiasme per les havaneres no morirà mai". Andreu Tura estava casat amb Conxita Moragas, i tenia una filla, M. Dolors.